

ЦИЈЕНА:

За Црну Гору на годину 8 перпера, на по године 1 перпера.

За Аустро-Угарску Босну и Херцеговину на годину 12 перпера, на по године 6 перпера.

За све остале земље годишње 20 франка у злату, на по године 10 франка у злату.

Прешлаша се Арма само у годишњим и Волгодонским роковима и Полаже у Напријед.

Поједини број 20 пара за Црну Гору, — за Иностранство 25 пара.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

Le GLAS TZRNOGORTZA, Journal Officiel, paraissant régulièrement chaque samedi et suivant les exigences du service. On s'abonne aux bureaux du journal GLAS TZRNOGORTZA, Cettigné, Monténégro.

L'abonnement pour le pays 8; pour l'Autriche-Hongrie 12 Perpers; pour tous les autres pays 20 francs par an. La publicité est reçue aux bureaux du journal et dans toutes les agences de publicité.

Претплата се шаље само Администрацији „Глас Црногораца“ на Цетиње.

Дописи се шаљу Уредништву — Рукописи се не враћају.

Огласи се шаљу Администрацији и наплаћују се: за сваку ријеч или број до пет цифара из петит слова по 4 пара, гармонд слова 6 пара; цисеро слова 8 пара — за први пут, а за сваки даљи пут у пола од горње цијене. Најмањи оглас наплаћује се 1 перпер. — Осим напријед цијенене цијене од ријечи, наплаћује се по закону о таксама још по 50 пара за свако поједино оглашавање.

Власник: Државна Штампарија.

Издаје суботом

Уредник и одговорни уредник: Вељко Милићковић

СЛУЖБЕНИ ДИО

СВИМА СУДОВИМА

На основу чл. 6. закона о продужавању рокова по приватно-правним обавезама, а поводом упућених ми питања од стране неких судова дајем ово

УПУТСТВО

Законом о мораторијуму од 23/7 о. г. речено је, између осталог, да се рокови свих приватно-правних обавеза продужују за одређено у закону вријеме. Из духа самога закона, а нарочито из прописа става другог и трећег чл. 1. овог закона, види се, да је законодавац имао у виду нарочито оне приватно-правне обавезе чије се извршење састоји у неком даванију — плаћању. Испуњење ових обавеза, разумљиво је, да је морало бити суспендовано и да рокови њихови не теку, пошто су већином црногорски држављани војни обезвјеници, те им је фактички спријечена могућност да одговоре својим обавезама. Од овога су учињени неки изузетци, о којима ће ниже бити ријечи. Испуњавање осталих приватно-правних обавеза суспендовано је такође фактичним стањем ствари, те се и не може тражити њихово принудно извршење за вријеме мобилног и ратног стања. Дакле, испуњење обавеза плаћања продужује се до на шест мјесеци по дану демобилизације, јер је такав дух закона о мораторијуму и његово доношење изазвала је у главном та потреба, а испуњење осталих обавеза моћи ће се судским путем тражити онда, кад престане ратно стање, т. ј. од дана демобилизације војске, пошто тада престаје узрок због којег је била настала фактична немогућност испуњавања тих обавеза.

Што се тиче изузетака, учињених у овом закону ствар стоји овако:

а) *Уговори о најму.* Извршење обавеза плаћања обустављено је у случајевима гдје су дужници војни обезвјеници, те им је услед тога спријечено редовно привређивање. Значи, да их је ратно стање и испуњење војне обавезе спријечило да могу одговарати својим обавезама. Они, пак, који редовно привређују и за вријеме рата, нијесу ослобођени плаћања најмовне цијене према својим обавезама, јер не постоји разлога да им се чине олакшице као у првом случају. *Уговори о најму у осталом теку њунаважно и откази могу бити према уговору или закону.* При напуштању непокретног добра узетог у најам, најмопрималац, ако врши војне обавезе и не може привређивати, као што је речено, најмовну цијену није дужан платити за вријеме мораторијума, а попис ствари (мобиља) унијетих у најмљено добро, може му извршена власт пописати и уручити му их под пријетњом законске одговорности за њихово упропаштење оштећење — чл. 241 и 242 — грађанског поступка.

У осталом нека судовима по питањима најма у опште послужи, као упутство при доношењу одлука, мој распис од 16. маја 1913. г., број 790.

б) *Лична издржавања.* Ова могу бити на основу уговора, пресуде или се могу појавити другим случајем н.пр. муж удаљи жену из куће, старшина куће прекине издржавати којег од чланова фамилије и т. д. Закон о мораторијуму даје могућности да се ова лица, која потребују издржавања, штите и за вријеме мораторијума. Услед тога, што је ратно стање, није у сваком случају могуће потпуно регулисати суду питање о личном издржавању нити се може допустити извршној власти да строго извршује односне одлуке, уговоре и т. д., то је остављено суду да по својој увиђавности одреди привремено то издржавање како је гдје могуће — негдје у новцу, а негдје у природи. Дефинитивно рјешење по овим питањима, ако нијесу на чисто рјешена раније, ријешити се, кад настану редовне прилике, а ако су рјешена, онда ће се *потпуно* моћи извршавати тек пошто настану редовне прилике.

в) *Обезбједна средства.* Ова су допуштена зак. о мораторијуму из оправданих

разлога у случајевима које закон предвиђа. Стављање ових средстава не смета закон о поступку, јер је поступком предвиђена кратка процедура, а при рјешавању главног питања примјениће се потпуно његови прописи кад наступе нормалне прилике.

Није укинута грађанско правосуђе у мобилном и ратном стању ниједним законским прописима. Али с обзиром на то, да се због ратног и мобилног стања не могу примјенити сви прописи закона о поступку судском у грађанским споровима, то је правосуђе у главном суспендовано самим фактичним стањем ствари за вријеме мобилног и ратног стања.

У свим случајевима гдје суд има право рјешавања по закону о мораторијуму поступити ће по поступку у колико му буде могуће. Гдје наступи спор о уговору о најму, па спор могуће да се расправи, јер нема фактичких препрека услед ратног стања, суд ће га и расправити, а гдје би биле ове препреке, оставиће предмет у чекање и ријешити га чим би препреке биле отклоњене. Прописи чл. 74. и 75. о поступку треба примјенити у оним случајевима у којима га према до сад изложеном може суд примјенити, а у оним гдје ратно стање, као *vis maior*, то потпуно спречава, нека суд остави до момента кад то буде било могуће.

Број 1663.

Цетиње, 4. септембра 1914. год.

Министар Правде
Љуб. А. Бакић.

ОБЗНАНА

На основу ријешења Кр. Министарског Савјета од данас, аустријске новчанице примаће се на државним благајницама само до 15. септембра ове године, послјеге ког дана државне благајнице обавезно их неће примати, а у приватном саобраћају могу циркулисати према курсу, који им сам саобраћај одреди.

Скреће се пажња свима новчаним заводима и појединцима, који имају аустријских новчаница, да их замијене нашим боновима или другом монетом код најближе царинарнице најдаље до горњег дана. У случају да царинарнице не би моментално располагале са довољном количином новца за размјену, исте ће издавати подносиоцима аустријских новчаница признацие са потписом старјешине царинарнице под бројем и печатом, које ће им у најкраће вријеме замијенити новцем, чим им овај стигне од Гл. Држ. Благајне.

Цетиње, 25. августа 1914. год. Бр. 7909.

Министар Финансија и Грађевина,
Р. Поповић.

ОБЗНАНА

Законом од 25. јула тек. године, пуштени су у саобраћај стари бонови од 1 и 2 перпера пошто је на њима претходно отиснут црвеним мастилом датум истог закона.

Међутим, у приватном саобраћају почели су циркулисати стари бонови од 5 перпера, чија вриједност, разумије се, није легализована, а може се претпоставити, да ће се и још неповучени бонови од 10, 50 и 100 перпера појавити у промету на исти начин.

Да би се сузбиле несавјесне спекулације појединцама, овим се ставља до знања заинтересованима, да је законом призната вриједност само оних бонова од 1 и 2 перпера с горњим датумом и према томе, *бонови од 1 и 2 перпера без датума црвеним мастилом, као и сви стари бонови веће вриједности, немају законске заштите.*

Из канцеларије Министарства Финансија и Грађевина. Број 7919. 26. августа 1914. год. Цетиње.

ОБЗНАНА

Пошто се према поновном стјечају Министарства Просвјете и Црквенијех Послова од 19. јуна т. г. број 2624, који је излазио у неколико бројева службеног листа, нијесу још јавили на попуњење упражњених мјеста сви учитељи и заступници учитељски, то се овим обзнањују, да су то дужни учинити најдаље до 15. овог мјесеца, јер ће се у противном случају упражњена мјеста попунити пријављеним већ кандидатима без обзира на непријављене.

Број 3363. Из канцеларије Кр. Министарства Просвјете и Црквенијех Послова од 2. септембра 1914. г. Цетиње.

НЕСЛУЖБЕНИ ДИО

Успјеси наше војске

Потоњих дана црногорска војска имала је на сјеверноме бојишту више успјеха, који су наше оружје окитили новом славом.

У кратким размацама времена трупе под командом дивизијара Ј. Вукотића освојиле су Чајниче, Фочу, Горажде и ономад Рогатицу.

Оне се све више, у побједоносном надирању, приближују Сарајеву, главном граду Босне.

Јуче су њедњи дијелови наше војске ушли у варошицу Прачу, који је недалеко од Сарајева.

У свијема бојевима наша храбра војска одлучно је савлађивала непријатеља, који се исјред ње нагло повлачи, остављајући мртве, заробљене и ратни илијен.

Овдашњи Царско-Руски Војни Агент, г. генерал Н. Потапов, примио је ово званично саопштење:

Петроград, 5. септембра у 3 сата по подне. Наше војске, продужујући наступање, одржавају знатне успјехе над аустријским аријергардама на цијелом фронту. Заузет је Сандомир. Предметна утврђења у Сењаљи заузета су на јуриш. При томе је наш баталијон прешао преко моста на ријечи Сани и напао слеђа Аустријанце, који су се дали у бјегство. Заплијењена је комора б. и 14. аустријског корпуса, а заробљено је преко 30 топова, 5.000 војника и огромна количина ратног материјала.

На источно-пруском фронту водили су се само омањи бојеви.

Петроград, 5. септембра у 6 сати и 55 м. по подне.

4. септембра коначно је задржао генерал Рененкамф наступање Нијемаца. На неколико тачака Нијемци се повлаче.

На галицијском фронту наша се је војска примакла утврђењима Јарослава и Пшемисла.

Ријеч Енглеске

„Times“ 28. августа 1914.

Једногласним закључком оба Дома Парламента јуче је усвојена Адреса Круни у којој се моли Његово Величанство да упути Белгијском Краљу изрази дивљења Парламента за јуначки отпор што су га његова армија и његов народ дали против оне силе, која му је бестидно повриједила земљу. Адресу су оду-

шевљено прихватили сви наши суграђани у свим крајевима свијета.

Призор једног малог народа, рођеног за слободу, који своје границе брани против бесправне тирарије најмоћније војне монархије на континенту, испунио им је срца симпатијом, а дивљења достојна храброст и вјешта одбрана зачуђењем. За сва времена, велика као војни подвиг, одбрана је Лијежа још већа, као споменик патриотске рјешителности и непоколебљиве вјерности светињи уговора.

Белгија, како је министар предсједник примјетио, има један једини разлог да брани своју неутралност под цијену страшне и пријетеће опасности најезде. Али тај је једини разлог уједно и највећи: чување своје неприкосновености и свог националног живота. Племенито и мужевно их је бранила, а с њима заједно и „онај велики принцип, који је једини прави извор цивилизације и напретка“.

Она се није хтјела повинути под новим законом „наге силе“ што очевидно Њемачка хоће да наметне човјечанству, па је том својом одлуком она пожњела помоћ и благодарност свих оних те држе да закон и правда имају да превладају у односима између народа и појединаца.

Ова је земља била према њој везана нарочитим обавезама. Је ли се могло замислити да ћемо ми те обавезе пренебрегнути у тренутку искушења? За људе наше крви није се могао на то питање дати него један одговор. И дали смо га, и ми ћемо га одржати до краја.

Извјештај Сер Едуарда Гошена (Енгл. амбасадор у Берлину. Примј. ур.) о његовом пошљедњем разговору са њемачким канцеларом и њемачким државним тајником, који је сад публикован у бијелој књижици (White Paper), пружа нове доказе о томе како је широка и дубока провалија између погледа енглеских и њемачких државника односно основних питања о части и праву. У том се извјештају износи, кад је британски амбасадор посјетио 8. августа њемачког државног секретара да га запита хоће ли Њемачка одустати од намисли да упадне у једне неутралну, мирољубиву краљевину, чију је неутралност она заједно с нама загарантовала, да му је Herr von Jagow објаснио да се њемачке трупе већ налазе на белгијском земљишту. „Оне имају — рече — да иду у Француску најкраћим и најлакшим путем.“

Ово је сав бранилачки аргуменат којим се тај говорник једне цивилизоване силе служио да оправда гажење сваког закона, сваког права и оне свечане ријечи, коју бјеше дала и његова отаџбина.

Да су њемачке трупе прошле кроз своје земљиште, биле би изгубиле времена, а вријеме је за њих важна ствар. За то су оне прегазиле земљиште мирољубивог и безопасног свог сусјета! Ријечи царског канцелара бацају још више свјетлости на разлику њемачке и наше идеје о части.

Изгледа да се он искрено зачудио да ми због задате вјере идемо у сусрет великим ратним жртвама. Ми срђемо у рат „за једну ријеч,

за неутралност, за једну ријеч, која се тако често у рату погазила и, управо, за једно парче артије“.

„Неразумљиво!“ Кад им је британски амбасадор одговорио да је вјерност свечано задатим нашим обавезама животну питање за нашу част и за наш добар глас, господин фон Бетман—Холвег имао је бесрамност запитати, да ли смо ми поставили цијену за одржање наше ријечи. Канцелар бјеше у струји узбуђености, тако да се Сир Едвард ограничио на оштри одговор да није наш обичај погазити нашу ријеч од страха.

Пренеражава нас видјети одговорне државнике, који су до сада говорили да им се цијела политика оснива на срдачном споразуму с нама — споразуму по коме су се, несумњиво, надали да ће уздрмати повјерење што га Француска и Русија гаје према нама — видјети, рекосмо, ове државнике како о цијелом нашем начину осјећања и мишљења подржавају за нас дугоко увредљиве и из основа погрешне погледе. Они заиста, изгледа, да ми дијелимо њихова мишљења да су право, истина и част прсте крилате ријечи у односима између народа и да су за нас, као за њих, на првом мјесту претвара и сила.

Дрска порука њемачкога цара нашем амбасадору нова је илустрација ове исте чудне ограничености ума. Човек коме је добро познат енглески живот и коме тече у жилама и енглеска крв, прекоравала нас што смо се дигли „против савезника од Ватерлоа“, и чини се као да замишља е ђемо се увриједити што скида почасне енглеске униформе којих се показао недостојан. Ми се боримо сада, како нам је добро познато, за ону исту свету ствар за коју смо се борили код Ватерлоа и у небројеним војнама раније — за европске слободе и за светињу закона.

ТЕЛЕГРАМИ

Петроград, 5. септембра. Вијести краковских листова, које са свесрдношћу шири Волфов Биро о тобожњем атентату извршеном противу Графа Бобринског за вријеме јавног говора у Кијеву, управљеног противу украјинског покрета, као и све сензационе вијести о догађајима у Русији, чиста су измишљотина.

Продужујући гоњења непријатеља, руске су трупе пријешле ријеку Сану и нагнале Аустријанце на бјегство. У предјелу Јаворово Руси су запленили транспорте 6. и 14. аустријског корпуса и 30 топова, а заробили су 5000 аустријских војника, оставили много муниције. У Источној Пруској било је незнатних борби.

Румунски је народ у Аустро-Угарској под jakim утиском руских успјеха. Лист „Адеверул“ објављује чланак под насловом „Прелазимо Карпате“, предвиђајући да ће анексију Ерделја признати Русија.

Социјалистичка партија у Италији, у резолуцији, коју је донијела, вели: Побједа милитаризма двију њемачких царевина донијела би Европи реакционарно постојење.

4500 њемачких заробљеника стигло је у Љублин.

„Новоје Време“ објављује фотографију која представља зрна „дум-дум“ извађена из ране једног руског рањеника и поднесена Министру Војном. Црвени Крст је констатовао да Нијемци чине поседневно нова звјерства.

У Софију је стигао Ноел Букстон, председник Балканског Комитета. Мисли се да му је повјерена политичка мисија. Бугарски Црвени Крст дао је сто хиљада рубаља за руски Црвени Крст.

Париз, 5. септем. Главни штаб није саопштио никакав нов детаљ о акцији на фронту. То се да разумјети послје једне битке, која је трајала више дана. Међутим знамо до 6 часова у вече француске трупе нијесу попустиле ни на једној тачки.

Амстердам, 5. септем. Белгијски званични комуници јавља, да се белгијска војска повлачи ка Анверсу пошто је изаржала четвородневну борбу са надмоћнијим непријатељем. Губитци су знатни и показују, да је борба била огромна и огорчена.

Берлин, 5. септембра. На мјесто генерала фон Хаусена, који је оболо, постављен је генерал Ајнен. Генерал фон Штајн, шеф главног штаба, наименован је за команданта 14. корпуса и резерве.

Токио, 5. септем. Јапанска извидница заузела је станицу Кјачоао.

Париз, 5. септембра. Предсједнику Поанкареу послате су још двије нове заставе 36. и 94. пука пруске пјешадије. Заставе су остављене у префектуру, а заставе 68. и 72. пука пруске пјешадије налазе се у Инвалидском Дому.

Лондон, 5. септембра. Једна депеша са Капланда јавља, да је једно одјељење афричке коњице послје двије ноћи марша изненадило једно њемачко одјељење, које је било на позицији на 60 миља од Стенкопа у Наталланду. Послије живе борбе Нијемци су нагнани на предају.

Доњи Дом је усвојио у оба читања закон о одлагању примјене хомрула за годину дана, а по потреби и за дуже вријеме у случају да се рат продужи.

Париз, 5. септембра. Српски Насљедник упутио је Поенкареу телеграм, којим му честита на побједама француске војске и изражава своје дивљење према традиционалном француском јунаштву. Предсједник Француске Републике одговорио је, честитајући храброј српској војсци за јунаштво и за лијепе особине, о којима она сваког дана даје доказа.

Париз, 6. септем. Хавасова Агенција јавља, да су положаји Нијемаца на сјеверу од Ена тактички и географски добри, јер се наслањају на важан сплет жељезничких путева, који омогућавају снабдијевање и кретање трупа, али генерал Жофр има у Соасону центар од велике вриједности и располаже појачањима свјезких трупа, које онемогућавају њемачки реванш. У осталом, изгледа да њемачко десно крило тежи само да заштити повратак Насљедникове војске у Аргону. Њемачка, изгледа, да ће остати само у дефанзиви противу Француске, а да ће своје трупе послати противу Русије.

Беч, 6. септембра. Драгонски поручник Херберт Конрад фон Шецендорф, син шефа ђенералног штаба, погинуо је 26. августа код Рава Руска.

Берлин, 6. септембра. Волфов Биро јавља, да су владе Енглеске, Француске и Русије дошле до споразума о размјени заробљеника.

Рим, 6. септембра. Иницијативом популарних странака организована је 1. ов. мј. свечаност у народном дому да се прослави успомена италијанских добровољаца који су пали за Србију. Око петнаест политичких удружења са заставама било је присутно скупу. Око 2000 лица било је присутно. Скуп је одао славу Италијанима, који су пали бранећи ствар Србије, и објавио је потребу, да Италија треба да се умијеша у европски конфликт.

Неколико говорника републиканца, социјалиста и анархиста узело је ријеч. Прочитана су и писма Гарибалдија и више републиканских посланика, Барцилаја и Фаустинија,

а између осталих и више секција републиканске партије.

Лондон, 6. септембра. (Званично). Општи положај савезника дуж ријеке Ена и даље је повољан. Не пријатељ је извршио неколико противу напада, нарочито противу првога корпуса војске, али су Нијемци били одбијени и полако се повлаче испред наших трупа и француске војске. На нашем десном и лијевом крилу заробили смо 2000 Нијемаца.

Цариград, 6. септембра. Листови демантују глас, да ће Турска послати тежак услов за увоз, и тврде, да ће Порта тражити само 15 од сто за увоз и да ће увести трошарину.

Лондо, 6. септембра. Оба Дома су одлучила да овласте Владу обичију Индија да плати трошкове за наоружање индијске експедиционе војске.

Берлин, 5. септембра. „Берлинер Цајтунг ам Миттаг“ јавља, да је принц Фридрих Карло Хесенски, шурак Цара Вилхема, у једној битци тешко рањен у ногу.

Цариград, 5. септембра. 1. септембра. Један енглески пароброд наasio је у Дарданелима и спријечио слободан пролаз. Ниједна лађа неможе ни ући ни изаћи.

Рим, 6. септембра. Извршни Одбор радикалне партије усвојио је дневни ред, у коме тражи од Владе да напусти неутралитет и да не пропусти zgodnu прилику да Италија задобије своје природне границе. „Месађеро“ изјављује да народне манифестације треба да опомену владу, да је њена дужност да остане незаинтересована.

Петроград, 6. септембра. По заповијести рускога генералисима издан је овакав апел на девет језика главних народности Аустро-Угарске и растурен је по крајевима, које су освојили Руси:

„Народи Аустро-Угарске! Бечка Влада је објавила рат Русији зато, што Велика Царевина, вјерна својим историјским традицијама, није могла напустити невину Србију и допустити њено поробљавање.“

Народи Аустро-Угарске! Улазећи у територију Аустро-Угарске, изјављујем у име Великог Цара, да Русија, која је много пута лила своју крв да би ослободила народе од туђинског јарма, жели само да уведе право и правду, а вама, народи Аустро-Угарске, Русија доноси такође остварење ваших националних жеља и слободу. Аустро-угарска је Влада кроз дуге вјекове сијала међу вама неслогу и непријатељство, јер је знала, да су ваше свађе основица њене владавине над вама. Русија, напротив, тежи само једном циљу, да се свако од вас може да развија и напредује, чувајући драгоцјено наслеђе својих отаца, свој језик и своју вјеру. Нека се свако од вас уједини са својом браћом и нека живи у миру и у слози са својим сусједима, поштујући њихова народносна права. Вјерујући да ћете својим силама припомоћи остварењу тога циља, ја вас позивам да примите руске трупе као вјерне пријатеље, који се боре за ваше најбоље снове — Генералисим, Генерал ађутант Њ. Вел. Цара, Николај“.

Атина, 6. септембра. Грчка влада је учинила идентичан корак са кораком Великих Сила у Цариграду у питању о капитулацијама.

Париз, 6. септембра (Званично). Вијест, коју је лансирала Волфова Агенција, у којој се јавља да је војска њемачког Насљедника опсјела и бомбардовала Верден, апсолутно је лажна. Никада Верден није нападнут; само је утврђење Тројан, које не припада одбрани Вердена, него одбрани Ст. Меза, било бомбардовано неколико пута, а зна се да су жестоки напади противу овог утврђења остали узалуд-

ни и да је и оно од јуче сасвијем ослобођено. Нијемци се повлаче према Мецу. Белгијска војска наставља операције око Анверса, носећи непријатељу озбиљне губитке.

ДОМАЋЕ ВИЈЕСТИ

† **Архимандрит Михаило Н. Церовић.** У уторак, 2. ов. мј. пресељено се је у Никшићу у вјечност архимандрит Михаило Н. Церовић и сјутра дан свечано сахрањен код цркве Св. Петра у Никшићу уз чинодјејствовање госп. епископа Кирила и вишег броја свештеника и учешће мјесних власти, великог броја никшићског грађанства оба пола, ђака и пјевачког друштва „Захумље“. Са покојником се опростио у лијепом надгробном говору г. свештеник Михаил Михаиловић, члан никшићске консисторије, у ком је изнио живот и рад покојников и његове врлине у сваком погледу.

Пок. архимандрит Михаило рођен је 1845. г. од знаменитог оца војв. Новице Церовића. 1863. год. по свршеној школи на Цетињу рукоположен је за свештеника, а доцније је постао и био дуго година протојереј дробњачко-сукочки. Пошто му умрије његова супруга, закауђери се и доби чин архимандрита и као такав буде одређен при манастиру цетињском, где је провео виши број година као архимандрит и придворни свештеник. Доцније би постављен за настојника манастира Св. Луке у Жупи Никшићској, у ком проведе неколике године, гдје и обоље, те буде по молби пензионисан. Болест га је посљедњих неколико година једнако пратила, те је ишао у Приморје, Србију и др. мјеста, да тражи лијека, али безуспјешно, те јој је и подлегао 2. овог мјесеца у Никшићу, таман пошто се на неколико дана прије тога вратио из Тушине, свог родног мјеста.

Пок. арх. Церовић важио је не само као добар и вјеран служитељ олтара, већ и као добар војсковођа и ратник, који је издржао храбро свратове и четовања од 1862—1878. г., у којима је и рањаван. Као човек био је од свакога веома цијењен због својег јаког карактера, а због честитости своје душе био је у свим круговима друштвеним веома омиљен. С тога је смрт његова једнако осјетна и за цркву и за државу као и за све његове многобројне поштоваоце, који у њему губе доброг служитеља, врлог грађанина и омиљеног и честитог члана друштва, а онајвише је осјетна за његову фамилију и родбину, која губи доброг оца и члана фамилије.

Бог да му душу прости!

Прилози Црногорском Црвеном Крсту. Од почетка овог рата Друштву Црногорском Црвеном Крста стигли су даље ови прилози:

Анђе Машова Мартиновић, Цетиње, перпера 5;

Преко нарочитог Одбора за скупљање прилога у Скадру, приложили су из села Враке: г. г. Петар Мреновић, перп. 50; Рогановић, пер. 30; Јован Рогановић, перп. 25; Вуко Мартиновић, Божа Вукчевић и Марко Рогановић по перпера 20; Ђуро Решетар, Илија Решетар, Илија Марковић, Андрија Башановић и Василије Марковић по перпера 19/20; Петко Решетар перпера 12; Петар Стојкић, Марко Мартиновић, Симо Стојковић и Марко Рауковић по перпера 10; Кењо Тарић и Крсто Ускоковић по перпера 6; Тале Ламбулић, Томо Мартиновић, Симо Магвац, Јован Бечић, Божа Шоћ, Илија Златичанин по перпера 4; Илија Ђиновић, Никола Мреновић, Стано Ајковић и Никола Ајковић по перпера 3; Стево Мреновић и Илија Мартиновић по перпера 2; и Нешо Секулић перпера 1; Свега перпера 366.

Преко истог Одбора врачко село „Нови Борич“ приложило је заједнички укупно перпера 260/20 п.

Ова ова прилога сprovedена су Друштву преко г. Алексе Мартиновића, Кр. Консула у Скадру.